

Гледаха го царьови-те
 Царьови-те чохадаре,
 Та си царю отговарятъ:
 „Ей ти царю честити!
 Завилъ ся е сивъ бѣлъ саколъ
 На твои-те равни дворѣ,
 Сега три дни ка са віе,
 Ни сж вдига, ни сж слага.“
 И царъ си имъ отговаря;
 „Я хвѣрлете ситна мряжа,
 Ситна мряжа со ченгеле!“
 Послушаха чохадаре
 Та хвѣрлиха ситна мряжа,
 Саколъ хвѣрчи ош' на горе,
 Още горе надъ мряжа-та.
 Извилъ са е сивъ бѣлъ саколъ,
 Падна царю на коляно,

Си растржси десно крило,
 Та си падна бѣло книже,
 Изъ книже-то ситно писмо,
 И царъ си имъ отговаря:
 „Ей царьови чохадаре!
 Я викайте попъ Никола,
 Да расчете бѣло книже,
 Та да види що е въ книже,
 Що е въ книже написано.“
 И викаха попъ Никола,
 Книже чете слѣзи рони,
 Та на царю отговаря:
 „Ей та царю ле честити!
 Е' ми глава, е' ти сабля!
 Азе три дни да попувамъ,
 А ти три дни да царувашъ.“

64.

Отъ Софія.

Заиграла е донанма
 У Цариграда голѣма;
 'Се е излѣло да гледа;
 Излѣла е и Марія,
 На рѣце царче изнела.
 Загледала съ Марія
 У тая пуста донанма;
 Окрѣнѣло са царче-то.
 Царица-та ѝ говори:
 „Марію, царче да найдешъ,
 Ил' ти отрѣзвамъ рѣце-те,
 И ти очи-те извѣртамъ.“
 И Марія ѝ говори:
 „Царица, млада глупава!
 Немой ми вѣрте очи-те,
 Немой ми сече рѣце-те,
 Налю ми обричи коса-та,
 Та ме отлична остави,
 Та отъ градъ на градъ да ходимъ,

И да ти тражимъ царче-то.“
 И царица-та послуша,
 Та ѝ обриче коса-та.
 Па отъ градъ на градъ ходила.
 Заиграла е донанма
 У Будинъ града голѣма,
 И Марія е отишла.
 „Излѣзли сж Будинци
 Будинци стари кметове,
 Изнели царче на рѣце.
 Марія царче познала
 Познала и го вжзела,
 Па на Будинци говори:
 „Будинци стари кметове!
 Дали на цара да кажемъ?“
 И Будинци ѝ говорятъ:
 „Недей на цара не кажешъ!
 Ето ти тяшко иманѣ,
 Веке що можешъ да дигнешъ.“